

nädala peale ja neid ta ei andu ise, waid paneb teiste wähamate lindude pesasse. Need ei wihašta sellepärast mite, waid anduwad kägumuna nii sama hoolega, kui oma mune ja söödawad noore kägupoja truuwimine, kui mõni wanem oma last. Aga kägulops kasvab kermeste suureks. Wõerasema, weikene lind, ei jõua siis enam üksi teda toita, iseäranis kui kasvati hakkab tiibu liigutama. Waata, kui ta siis näljaga puoksa peal istudes kistsendab, tulewad kõik wähemad linnud, kes ligi on, ja toowad temale sööki. Teine pakub waele lapsele kärbast, teine liblika, teine paneb temale puttuka ehk nõsi noka wabele, nõnda et wääti kerjaja ei tea kelle käest enne peab wastuwõtma ja kelle käest pärast; näab ju, kõik tahawad hea meelega anda ja hüawad: „eks sa söö!“ ehk: „siin, siin, seda söö!“ ehk: „pois, pois, ole terane!“ — Kõik kagu siis kermes jõoma, palju süda kutsub. — Nõnda näiks saagedaste mitmega, ja arwab mõni isegi, et on üdna maha-

jäetud, ja leiab kõigesuuremat abi ja armastust. Ommeti inimene ei taha seda uskuda! —

Meie Jõsand ütleb: „waadage lindu taewa all, nemad ei külwa, nemad ei leika, nemad ei korja aitadesse ja teie taewane Jõsa toidab neid ommeti!“ Nende sõnade juures olen küll alati mõelnud: mis see ommeti on, et Jõsand Jeesus lindudest saagedaste rääkinud, aga muu loomadeist mite? Su see võib sest tulla, et lindudest üksi aga näeme, nemad on rõõmsad waejuses ja tänawad Jumalat lauldes — aga teised loomad seda ei mõista, et küll nemadgi oma mured Jumala hooleks jätawad. Meie vennis Lutherus ütleb sest asjast nõnda: Teie ei ole weel näinud lindu sirbiga leikama minewa ega töö kallal olewa; siiski neid toideta. Aga Jõsand ei taha sellega õppetada, et meie ei pea tööd tegema, waid tahab selle tähendamise sõnaga meie liad mured kautada. Lind ei kolba põllutööle, nagu meie, aga üdna töötta ta ei